No.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld, driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gezien de Aanschrijving van Zijne Excellencie den Heer Staatsraad Gouverneur van Zeeland, van den 11. dezer maand, A. N°. 1819/1 bis, 4. Afdeeling;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen:

Dat bij de wet van den 6. Maart 1844, (Staatsblad N°. 14) eene Belasting op de Bezittingen enz. is vastgesteld, welke noodzakelijk voortgang zal moeten hebben, bijaldien eene, bij het eerste gedeelte dier wet opengestelde inschrijving in eene geldleening tegen drie ten honderd, of in eene Vrijwillige Bijdrage, niet volgeteekend mogt worden;

Dat, ten einde een ieder wien zulks zoude mogen aangaan, zich met den hoofd-inhoud der voorschrevene wet zoude bekend maken, door Zijne Excellentie den Minister van Financien een uitnoodigings-biljet is opgemaakt, hetwelk aan de In- en Opgezetenen is of zal worden ter hand gesteld en dat voor zoo verre er aan iemand toevalligerwijze een zoodanig billet niet mogt bezorgd worden, men ter Stedelijke Griffie op de gewone Bureau-uren de noodige inlichtingen zal kunnen bekomen.

Burgemeester en Wethouders een ieder die in de termen van belastingschuldigheid valt opwekkende, dat het voor hen van groot belang is aan de inschrijving en aan de vrijwillige bijdrage behoorlijk deel te nemen, ten einde zich voor de schade te behoeden, welke hen bij de heffing der belasting te wachten staat en dat het voor hen zeer gewaagd zoude zijn om zich op de inschrijving of bijdrage van an- [illegible] ten, daar men het steeds als zeer onzeker moet beschouwen, hoe de uitslag der inschrijving en bijdrage wezen zal, en het vast staat dat, wanneer de volteekening niet mogt plaats hebben, tot de heffing der buitengewone belasting op de bezittingen en op de inkomsten zal worden overgegaan, — durven vertrouwen, dat de In- en Opgezetenen gaarne zullen medewerken om door aan de leening of vrijwillige bijdrage, ieder naar zijn vermogen, deel te nemen, de heffing dier buitengewone belasting te voorkomen; en door de pogingen van Zijne Majesteit den Koning, ten nutte en het welzijn des Vaderlands in deze te ondersteunen, zich de gunst en de bescherming van het geëerbiedigde Hoofd van den Staat, welke zij in het afgeloopene jaar zoo treffend ondervinden mogten, zullen waardig betoonen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 13. Maart 1844.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 9. Maart. Personen, welke in verbindtenis staan met het hof der Tuillerien, verzekeren dat *Lodewijk Philips* zich in September aanstaande met geheel zijn hof naar Engeland zal begeven, ten einde Koningin *Victoria* te bezoeken. Deze bijeenkomst zou niet te Londen, maar op het eiland Wight plaats hebben, waar men op dit oogenblik groote toebereidselen maakt om de Koningin te ontvangen, welke op dat eiland hare bevalling zal afwachten en er tot het einde van den herfst zal vertoeven.

Men gelooft op de Tuillerien, dat *Lodewyk Philips*, na zijn bezoek op het eiland Wight, Koningin *Victoria* zal trachten over te halen om een uitstapje naar Parijs te doen.

— Het *Journal des Debats* deelt eenen, den 15. December ll. gedagteekenden brief uit Macao mede, waarin van de aankomst des Nederlandschen Gezants op eene korvet zijner Natie wordt melding gemaakt. Hij was door het dagblad dier plaats aangekondigd geworden, als Ambassadeur van den Koning der Nederlanden aan het hof van Pekin; maar hij zelf heeft vervolgens in dat blad een berigt doen plaatsen, waarin hij zich slechts als een' agent voordoet, bijzonder belast met het bestuderen van den koophandel des Hemelschen Rijks. In de eerste helft van December had te Canton een verschrikkelijke, zoo het schijnt opzettelijk aangelegde brand gewoed, die omtrent zestien honderd huizen vernield heeft. Twee dagen daarna is een Chinesche oorlogsjonk gesprongen, waarbij meer dan honderd matrozen om het leven gekomen zijn.

BELGIE.

GEND, den 10. Maart. In 1815 behaagde het aan Z. M. Koning *Willem I*, den titel aan te nemen van honorair lid van de Societeit van St. Joris, te dezer stede. De doorluchtige Vorst schreef bij die gelegenheid, eigenhandig in den album, dien men hem aanbood, een legaat van 1400 gulden ten voordeele van de broederschap in.

Na het afsterven van den Graaf *van Nassau* gaf de Societeit berigt van deze donatie aan Z. K. H. Prins *Frederik* der Nederlanden. Z. K. H. heeft ter harer kennis gebragt dat onmiddelijk aan den wil van zijnen Doorluchtigen vader zal worden voldaan, en dat bevelen zijn gegeven om de voormelde som ter beschikking van de broederschap te stellen.

— Naar men meldt, heeft het departement der openbare werken de weder indijking van den polder van Lillo voor 518000 f. aanbesteed.

— Men leest in de *Gazette de Mons*: Gisteren heeft hier ter stede plaats gehad eene vreemde en voor ons nieuwe godsdienstpiegtigheid. Het was de ter aarde bestelling van eenen moor, behoorende tot de troep welke hier voorstellingen geeft.

Deze Arabier was ziek van Namen gekomen, en is in weerwil van alle aangewende middelen, sedert drie dagen overleden. Hij was met de meeste zorg naar Mons overgebragt.

Zie hier eenige bijzonderheden omtrent hetgeen plaats had van het oogenblik van zijnen dood af tot aan de ter aarde bestelling.

Men begon met de toilet van het lijk te maken; men heeft het de harep afgesneden, geschoren met zeep gewasschen, en daarna met reukwerk geparfumeerd. Daarna heeft men het bekleed met een nieuwe, witte, katoenen tunica, en hetzelve zoo in eene kist gelegd, welke niet geheel gesloten was; men leide het een exemplaar van den koran op de borst.

Om zich naar het Kerkhof te begeven, waartegen de geestelijkheid van Mons geen bezwaar heeft gemaakt, hebben de Arabieren een rijtuig genomen. Daar aangekomen, hebben zij zich van hun schoeisel ontdaan en zich de voeten gewasschen.

Twee van hen, die het lijk in het graf moesten leggen hebben zich in eene kamer van het huis van den doodgraver begeven, en daar een bad van koud water genomen.

Daarna heeft de Chef der troep, afgezonderd van hen die hem omringen, gebeden opgezegd; al de Arabieren zaten gehurkt. Vervolgens hebben zij, die de kist in het graf moesten nederlaten, zich van hunne gordels ontdaan en zich daarvan bediend, om de, na eene voorgaande laatste wassching van het lijk, gesloten kist in de groeve te leggen.

In dit oogenblik klonk door het kerkhof een vreesselijke kreet, gelijkende naar eene soort van gebrul. Hij werd aangeheven door een der gezellen van den overledene. Allen hebben toen aarde geworpen over de kist, en de treurige plaats verlaten.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 12. Maart. Met genoegen vernemen wij, dat Z. M., onze geëerbiedigde Koning, op Vrijdag eerstkomende, deze stad zal bezoeken, terwijl na Paschen de Koninklijke familie dezelve, als naar gewoonte met derzelver hooge tegenwoordigheid zal vereeren.

— Zr. Ms. oorlogsschoener *de Lansier*, luitenant *B. Bastiaanse*, uit Texel naar de Kust van Afrika, te Plymouth binnen, heeft, na aldaar van de geleden schade hersteld te zijn, den 6. dezer de reis voortgezet.

— Van den Helder schrijft men:

« Naar men verneemt, is met den 11. dezer het bevel over Z. M. schooner *Dolfyn*, nu onlangs te Vlissingen van stapel geloopen, opgedragen aan den Luit. ter Zee 1e Klasse *Stavenisse de Brauw*, welk vaartuig zal dienen tot versterking der Zeemagt in Oost-Indiën, en spoedig derwaarts zal vertrekken.

« Het Fregat *de Jason*, onder bevel van den Kapitein Luitenant ter Zee *J. F. D. Bouricius*, alhier gereed leggende, zal eerstdaags tot het doen eener reis naar de Middellandsche Zee vertrekken. De Korvet *Castor* zal met ultimo dezer buiten dienst worden gesteld, en de Etat-Major, op nonactiviteit worden gebragt, overgeplaatst.

Men verneemt tevens, dat in het etat-major van Zr. Ms. fregat *de Ryn* veranderingen zullen plaats hebben en onderscheiden officieren door anderen zullen worden vervangen.

— Door het ongunstige weder is de *Bromo* nog niet naar Japan kunnen zeilen. De presenten voor den Keizer van Japan zijn te Helvoet reeds voor eenige dagen aangekomen; dezelve bestaan in kristallen en bronzen kandelabres, pistolen met edel gesteenten bezet, een groot aantal stenrekundige boeken, eene kaart van Neêrlands Indië, het portrait van Z. M. den Koning en meer andere zaken, te zamen 18 kisten. De luit. ter zee, 2e klasse *Uhlenbeck* is met de overbrenging belast.

'S HERTOGENBOSCH, den 9. Maart. De Stoomboot van deze Stad op Rotterdam, welke door den hoogen waterstand en het gebrek aan bakens in de rivier de Dieze, verpligt is over het zoogenaamde Vlijmensche veld te varen, geraakte niettegenstaande er een loods aan boord was, heden middag omstreeks 5 ure op de hoogte van Vlijmen aan de grond. Dit toeval, waarvan het gevaar nog door het onstuimige weder werd vermeerderd, wekte natuurlijk bekommering zoowel voor de passagiers als voor het schoone, onlangs vernieuwde vaartuig. Dadelijk snelden dan ook zoowel van deze Stad als omstreken, eenige beurtschippers met hunne schepen ter hulp, aan wier vereenigde pogingen na eerst de passagiers alhier te hebben aangebragt, het dan ook gelukte de Boot wederom vlot te krijgen, zoodat dezelve omstreeks acht ure zonder het minste letsel te hebben bekomen, alhier arriveerde.

ROERMOND, den 8. Maart. In de vergadering van 5. dezer, heeft de regering onzer stad met *algemeene stemmen* besloten: 1°. te protesteren tegen de belasting op eigendommen, als zijnde Limburg niet gehouden te moeten dragen in de Nederlandsche schulden: 2°. te weigeren de personen op te geven ter formatie der commissiën, in gemelde wet bepaald. De gisting der gemoederen in het hertogdom is onbeschrijfelijk; de algemeene kreet is: administratieve scheiding van het hertogdom Limburg met het koningrijk der Nederlanden!

«Gisteren avond heeft de Roermondsche burgerij eene uitmuntende serenade gegeven aan de heeren *Michiels van Verduynen* en *P. Petit*, leden van de Tweede Kamer der Staten Generaal. Deze serenade is aan die heeren gebragt ten bewijze van erkentelijkheid voor het door die heeren ingezonden protest tegen de genoemde belasting. — De geheele burgerij was op de been; de beste orde heerschte allerwege, doch men gaf algemeen den afkeer te kennen, dien de Limburgers gevoelen voor hunne vereeniging met Holland. Deze afkeer is hun niet ten kwade te duiden; want als de vereeniging blijft bestaan, is de ondergang van Limburg onvermijdelijk; door zijne stelling kan Limburg geenszins deelen in de voorregten welke de Hollandsche handel en nijverheid genieten, en het moet daarentegen lasten dragen, waaronder het bezwijkt. Het is te wenschen, dat de Limburgers in hunne poging, om van de Nederlanden gescheiden te worden, zullen slagen; deze scheiding zou Limburg redden, zonder aan Holland eenige schade toe te brengen."

Ingezonden Stukken.

NUTTIGE WENKEN

TER HERINNERING GETROKKEN UIT

HET BOEK VOOR VORSTEN EN VOLKEN.

(Vervolg van onze vorige.)

Als de Katholijken op deze wijze behandeld worden, zal men hen trouwer, gehoorzamer en verdraagzamer vinden; dan de Protestanten, die onder eenen Katholijken heer wettelijke bescherming genieten. Het Protestantismus is volgens zijnen aard steeds tot den kamp bereid en wantrouwig." —

Goede verstandhouding tusschen naburen wordt aanbevolen en met regt beweerd, dat goede buurschap geenszins slechts bestaat in wederkeerige hulpbetooning en het waarnemen van elkanders belangen, maar ook in het dulden van onschuldige zonderlingheden en onvermijdelijke zwakheden, en in zich te onthouden van bemoeijing met de inwendige aangelegenheden van het naburige huis, zoo lang men niet geroepen wordt, of het niet in hetzelve brandt. —

Regtvaardigheid en billijke behandeling, zoo ver deze met zijne eigenwaarde slechts eenigzints vereenigbaar is, verdient voorzeker te worden aangeraden, — hierdoor toch heeft men ingeval van eene uitbarsting van vijandelijkheid reeds in de openbare meening eener magtigen bondgenoot. — Tegenwoordig toch zijn de meeste regeringen in het geval, eene partij te moeten werven en door dezelve te moeten handelen; en getrouwe aanhangers wint men zelden door geld alleen.

Kolonien worden gezegd zijn nuttig en niet zonder regt wordt betoogd dat onze maatschappelijke toestand zoo als die nu eenmaal is gesteld, vooral bij langdurigen vrede, tot ons staatkundig welzijn, kunstmatige ontlastingmiddelen voor de overgroote bevolking en nieuwe consumenten voor onze nijverheid noodig heeft. —

Uit een staathuishoudkundig oogpunt, zegt de schrijver, kan men niet te weinig en uit een staatkundig niet te veel domeinen hebben. — « Europa had overigens wel eene regeling en schifting van zijne landverhuizingen noodig — gaat hij voort — groote misdadigers moesten naar Nertschinsk, ontslagene strafgevangenen naar Labrador, overtollige menschen die willen en kunnen arbeiden naar Kalifornië gezonden worden." —

De gemeenten doelmatig in te rigten acht de schrijver eene der moeijelijkste vraagstukken van onzen tijd, — want, zegt hij — « hier staan welverworvene, lang met het leven vergroeide regten en de behoefte aan ongestremde voortbrenging, vrijen arbeid en mededinging regtstreeks tegen elkander over. — Door te tasten, gelijk in Frankrijk ge-

schied is, leeraart hij, dat tot eindeloos onheil voert en den burger berooft van de noodwendigste voorschool en het doelmatigste veld voor middelmatige talenten en kleine bijzonderheden. — Van de gemeente-vergaderingen komt men in de provinciale vergaderingen, en van deze, als men door talenten en geluk wordt voortgeholpen, tot in het parlement." —

Ofschoon wij hier punten aantreffen met welke wij ons minder of zelfs in het geheel niet kunnen vereenigen, zoo houden wij echter de opmerking voor zeer juist: « als de gemeenten eens zich zelve leeren regeren, zullen het helderste verstand, het zuiverste karakter, de geregelde wilkracht zeker aan het hoofd komen, en zich door de verstandigste spaarzaamheid en den voorzigtigsten vooruitgang onderscheiden. Hoe zou eene centrale magt het locaal doelmatige zoo kunnen voortbrengen? Men beschouwe slechts eene op deze wijze bestuurde gemeente, hare gebouwen, boomplantingen, straten, enz., en vergelijke haar onpartijdig met plaatsen, die slechts van boven af en uit de verte geregeerd worden." —

Ook wij houden ons overtuigd dat aan de gemeenten eene zelfstandiger en onafhankelijke magt moet verzekerd worden. Centralisatie en bureaucratie zijn doodelijk voor de ontwikkeling van eigen krachten.

De adel wordt eene corporatie genoemd die door zelfmoord sterft. — In eene monarchale regering, kan hij niet worden ontbeerd, want deze moet het bovenste gedeelte der piramide vormen, die in den Vorst uitloopt. — De doorluchtige schrijver zegt wijders, dat hij door de verkeerde maatregelen der regeringen, en vooral door zijne zelf gekozene valsche stelling in eenen ongelukkigen toestand is gekomen. — « Door den burgerstand overvleugeld, door de ambtenaren dikwijls stelselmatig mishandeld, is hij uitwendig ongeschikt om geheel te heerschen, innerlijk ongeschikt om geheel te gehoorzamen." — Voorts oordeelt hij den adel te zeer verzwakt om als nog eene afscheiding en een middel van vereeniging tusschen Vorst en volk te kunnen zijn, door de dwaling begaan in het verkoopen van adelbrieven of in het schenken derzelve aan onwaardigen. — De schuld, wordt echter niet als bij uitsluiting aan de regeringen toegeschreven. Ook de tijden, en meer nog de adel zelf worden als medeoorzaken aangeklaagd. Wel is er waarheid in het gezegde. « De adel bleef te lang geheel aan eene vreemde, het volk afstootende levenswijs aan de hoven en het slechtste gezelschap." — Hij voegt hier een ander kwaad bij, toe te schrijven aan het tegenwoordig tijdperk van overgang. — « Sedert de zestien kwartieren geene klinkende waarde meer geven, terwijl er toch nog eenig geloof aan de maatschappelijke verhevenheid des adels bestaat, zoeken de edellieden hunne echtgenooten natuurlijk om het geld, en zijn juist niet zeer naauwlettend in hunne keus; wie hieraan mogt willen twijfelen, late zich slechts in het *Prater* of in den *Thiergarten* de dames noemen, die in de prachtigste rijtuigen voorbij rijden." — De volgende opmerking besluit dit artikel:

« Als corporatie verrigt de adel in de staatsmachine de dienst van eenen remschoen. Deze is slechts dáár noodig, waar het steil berg afgaat; het opstijgen moet hij niet belemmeren. Zijn grondregel is *behouden*, en zijne roeping de onvermijdelijke nieuwigheden derwijze in het oude in te lasschen, dat zij daarmede een organisch geheel schijnen uit te maken. Zijne taak is derhalve in eenen zoo blindelings vooruitholenden tijd niet gering; maar zijn loon zou aan die taak geëvenredigd wezen, als hij dezelve wist te vervullen. Hij bedenkt dat hij de zeilen reven, maar niet tegen de wind in sturen kan, en dat hij het niet slechts zich zelven, maar der geheele maatschappij verpligt is, er aan te denken, hoe hij zich weder opriggen en in overeenstemming met den tijd verjeugdigen kan."

(*Vervolg hierna.*)

MENGELINGEN.

Wat schijnt, wat is waarheid?

Wanneer men in de Tweede Kamer der Staten-Generaal de gehoudene beraadslagingen omtrent de reddings-wet nagaat, en op de stemming daarin plaats gehad hebbende, het oog slaat, *schijnt* veél *waar* te zijn, hetgeen zulks echter inderdaad *niet* is, en zal eene korte aanwijzing daarvan veelligt bij de beoordeeling van het gebeurde, derzelver nut kunnen aanbrengen.

Zoo schijnt het waarheid te zijn, dat die wet het land zal redden, uit deszelfs benarde toestand; — en is het waarheid het systeem van behoud veelligt tot 1850, voor vernietiging en ondergang is beveiligd, en die wet dat systeem alleen zal redden.

Zoo schijnt het waarheid, dat die wet met de grondwet instemt, en alzoo verbindend is te achten. — En is het waarheid, daarin afwijkingen van de grondwet voorkomen, die het verbindende van dezelve, hoogst twijfelachtig maken.

Zoo schijnt het waarheid, dat de wetgever zich heeft verzekerd van den toestand der schatpligtigen en van hen die daarvan afhankelijk zijn, en dat deze wet hen niet zal drukken. — En is het waarheid dat onderzoek niet is ingesteld, de wetgever zich vergenoegd met het bewijs van het tegendeel te vragen van de tegenstanders, en dat in het onzekere of dezelve al of niet te drukkend zal zijn, deze wet is daargesteld.

Zoo schijnt het waarheid, dat geene andere middelen ter redding bestonden en of dit, of Staatsbankroet moest worden gedaan: — En is het waarheid, dat zonder die wet, zonder Staatsbankroet, het land zeer wel uit deszelfs tegenwoordige toestand was te redden, wanneer men niet blind was voor de middelen daartoe aangewezen.

Zoo schijnt het waarheid, dat geene leening, landswege verder zal worden gesloten, en de geldleening daarom niet als middel konde worden gebezigd. — En is het waarheid dat de wet eene geldleening opent en van dezelve de redding van den Staat meent te mogen wachten.

Zoo schijnt het waarheid, geene belasting op renten uit lands effecten of hier genegotieerde vreemde effecten getrokken, kan worden gelegd, omdat de opbrengst daarvan onéérlijk verkregen, het land geen zegen zoude aanbrengen, en een Staatsbankroet zoude daarstellen, — en is het waarheid, dat de Minister van Finantiën, die den tegenwoordigen toestand ging, namens het gouvernement eene belasting op de Coupons, bij een conceptwet heeft voorgedragen, en die belasting in Engeland bestaat; zonder dat aan Staatsbankroet is gedacht.

Zoo schijnt het waarheid, dat geene verdere vermindering van uitgaven, hetzij met of zonder grondswets-verandering, kan plaats hebben, en daardoor het belang van Staat niet wordt bevorderd; — en is het waarheid dat zulks alleen waar is, betrekkelijk de ambtenaren, maar onwaar betrekkelijk de overige belasting-pligtigen.

Zoo schijnt het waarheid, dat het grondeigendom en de renten van effecten evenredig zijn belast, en is het waarheid, dat 68 millioenen grondinkomsten, met 10 millioen reeds belast, in deze belasting 12 millioen zullen moeten dragen daarenboven, en alzoo in één jaar den Staat 22 millioen zullen moeten opbrengen; terwijl 25 millioen Staatsrenten bij Nederlanders bezeten en 50 millioen van vreemde mogendheden hier getrokken, en alzoo 75 millioen renten te zamen opleverende, 17½ millioen zullen dragen, zonder meer, — 68 millioen draagt 22, en 75 millioen 17½, en dit is eene evenredigheid, die op eerlijkheid steunt, omdat men het zoo gewoon is geweest, op deze wijze steeds te handelen, en de grond daarmede is bezwaard.

Zoo schijnt het waarheid in Nederland, dat geene belasting op de Staatsrenten kan worden gelegd, omdat 15 millioen renten jaarlijks aan vreemdelingen worden betaald, en ook weduwen en weezen die renten bezitten — en is het waarheid dat onder dat masker jaarlijks 22 millioen, niet te ruim zoo men meent genomen, door ingezetenen onbelast wordt genoten, welke geene weduwen en weezen noch vreemdelingen zijn, omdat de wetgever het middel niet heeft willen aangrijpen, den eenen van den anderen te onderscheiden.

Zoo schijnt het waarheid, dat de vreemdeling 15 millioen moet blijven trekken, zonder voor de bescherming van dat eigendom, een penning bij te dragen, wil men geen Staatsbankroet. — En is het waarheid dat in Engeland van de Engelsche landsen de belasting zoowel door vreemden als ingezetenen wordt gedragen, zonder dat staatsbankroet daar ontstaan is.

Zoo schijnt het waarheid, dat Vriesland aan welke, men lette op de stemming, de beslissing was van deze wet, die wet heeft goedgekeurd, en de beginselen daarvan heeft erkend, nademaal 4/5 van de representatie uit dat gewest voor de wet heeft gestemd — en is het waarheid, dat 4/5 van Vrieslands ingezetenen nog dezelfde zijn als vroeger, en zelve geraadpleegd, de wet zouden hebben afgestemd.

Zoo schijnt het waarheid — grondwet en reglementen stem- en kiesregt regelende, geene verandering behoeven, daar tot 1850 de zaak des behouds is verzekerd. — En is het waarheid, dat die uitkomst van zaken meer dan ooit eene herziening van de grondwet, buiten werking stelling van reglementen daarmede strijdig, aantoonen: zal de meening waarheid zijn, de representatie, het volk werkelijk vertegenwoordigt.

Zoo schijnt het waarheid dat alles ten behoeve van het behoud moet worden opgeofferd. — Art. 6. der grondwet voor als nog niet in praktijk moet worden gebragt, en dat de reglementen, zoo in de Kamer als in de vergadering der Staten, hoezeer niet in grondwet strijdig, voortdurend moeten worden nageleefd — en is het waarheid, dat aan dat systeem is opgeofferd de buitengewone vergadering van de Staten in Vriesland, in Februarij 1844 tot herstel daarvan te houden, waartoe geene beschrijving zoo men meent is gedaan.

Zoo schijnt het waarheid, dat het Land wordt gered — en is het waarheid, dat alleen ambtenaren en renteheffers die het systeem van behoud aankleven, zulks zullen kunnen toestemmen en dat allen die daar buiten zijn, met de aanhangers van dit systeem daarover in meening verschillen. Zoo schijnt het waarheid bij deze wet, dat de vaderlandsliefde der Inwoners daarvan de grondslag uitmaakt, en uit die bron het geld in de schatkist zal vloeijen — en is het waarheid bij die wet, door inschrijving in de leening te nemen, de vaderlander de schatkist minder helpt dan de zoogenaamde niet vaderlander, daar de laatste ½ procent meer dan de eerste bijdraagt.

(*Prov. Fries. Cour.*)

Moord, te Granada gepleegd.

In een oud huis in eene donkere straat van Granada woonden drie buitenlanders te zamen: een Engelschman die in verschillende families privaat onderwijs gaf, een Franschman, die insgelijks eene hofmeestersplaats bekleedde, en een Zwitsersch juwelier, die door spaarzaamheid en rusteloozen vlijt een aardig sommetje moest hebben bijeengegaard. Geen van drieën hield een bediende, en zij woonden alleen in huis. Nu gebeurde het, dat de Zwitser op zekeren dag spoorloos verdween, zonder dat iemand zich daarom bekommerde, en wel allerminst de policie. Een mensch niet of minder, dat komt immers op 't zelfde uit. Op zekeren morgen echter, den 24. October 1839, verscheen de Engelschman onverwacht, ademloos, met klapperende tanden en alle teekenen van doodelijke ontsteltenis bij zijnen consul, en verhaalde in afgebroken woorden de reden van zijnen schrik. Hij sliep met den Franschman in eene kamer, waaraan een klein kabinet grensde, dat zijn licht enkel door een smal in den muur aangebragt venster ontving. Toen hij den avond te voren te bed wilde gaan, terwijl de Franschman nog uit was, meende hij een stinkende, akelige lucht te bespeuren, die uit dat vertrek komen moest. Zijne poging, om de gesloten deur te openen, gelukt niet; hij schuift derhalve eene tafel aan den wand, zet daar een stoel op, en kan nu, zijn licht voor eene reet van de tusschendeur houdende, alles zien, wat in het kabinet is. Wie schildert echter zijn schrik, zijne ontzetting, nu hij daar een in stukken gehouwen menschelijk ligchaam ontdekt: hier een voet, daar een arm, in het midden zelfs een hakblok. Op dit oogenblik hoort hij de voordeur open gaan, zijn slaapkameraad komt in huis, den trap op, en te naauwernood heeft hij nog tijd genoeg, om zijn stellaadje te verwijderen en aan zijn wezen de gedwongen uitdrukking van bedaardheid en kalmte te geven, die hij ter verhelling van de gedane ontdekking en tot het voorkomen van allen argwaan bij den moordenaar behoeft.

Na nog een tijd lang zamen gepraat te hebben, gaan beiden te bed; doch de Engelschman kan dien gansche nacht geen oog sluiten, gefolterd, als hij is, door den vreeselijksten angst, in gestadige bezorgdheid, dat zijn makker aangaande zijne ontdekking achterdocht kan hebben opgevat en hem nu naar het leven staan, zonder dat hij in staat is, zich te verdedigen, te vlugten of om hulp te roepen. Gelukkig gaat de nacht echter ongestoord voorbij en de door den Engelschman zoo vurig gewenschte morgen komt. Met moeite gelukt het hem, zich nog tot het uur, dat hij dagelijks gewoonlijk uitgaat, bedaard te houden en, zonder zichzelven te verraden, het huis te verlaten. Terstond ijlt hij naar zijnen consul, om hem zijne ontdekking mede te deelen en van hem raad en hulp te verzoeken. Deze, die den ijver en de omzigtigheid der policie van Granada reeds genoegzaam kent, laat zich de verklaring van zijnen landgenoot schriftelijk geven en brengt deze bij den *gefe politico* of commissaris van policie, die nog gerust in de veren ligt en de gansche zaak verdrietig van zich afschuift door te zeggen, dat zij niet in zijn werkkring, maar in dien des Franschen consuls thuis behoort. Tot dezen gaat nu de Engelsche en beiden komen overeen, om zich gezamenlijk naar de plaats des misdrijfs te begeven, nadat zij zich van den *gefe politico* met moeite eenen agent en eenige alguazils verschaft hebben. Door middel van den hun door den Engelschman overhandigden sleutel dringen zij ongemerkt in huis en den trap op en kloppen op eenmaal aan de deur der slaapkamer aan.

« *Quien esta?*" klinkt het van binnen.

« *Amigo.*" antwoordt men. De Franschman opent en is verrast, zijnen consul voor zich te zien, doch deze laat hem geen tijd, om zich te herstellen. « Gij hebt u aan de policie onderworpen?" vraagt hij hem. — De schuldige verbleekt. « Zou 't misschien om een kleinen sluikhandel zijn?" antwoordt hij en haalt uit eene schuiflade een paar pistolen, die de consul hem uit de hand neemt met de woorden: « Deze wapens zijn Fransch fabrikaat en contrebande!" De ontsteltenis van den moordenaar neemt toe; hij strijkt met de hand over het voorhoofd, alsof hij thans eerst op de eigenlijke reden van het bezoek der consuls bedacht werd. Haastig opent hij eene andere lade, waarin eene sabel ligt, doch voordat hij dezelve nog opvatten kan, grijpen de beide consuls hem bij de armen en trekken hem terug, terwijl de agent van policie voor hem treedt en hem met donderende stem toeroept: « De vraag is hier niet naar contrebande, man. Geef ons maar den sleutel tot dat kabinet en laat ons zien, wat gij daar bewaart."

« Den sleutel tot het kabinet? O gaarne!" roept de Franschman, de beide mannen met de kracht der vertwijfeling van zich slingerend. Naauwelijks vrij, springt hij naar het open staande venster en stort zich met een geweldigen sprong op de straat neer. Dit alles was het werk van een oogenblik. De ongelukkige was niet terstond dood, maar leefde onder vreeselijke pijnen nog volle twaalf uren. In den stroozak van zijn bed vond men eene zware, korte sabel, nog bloedig en waarvan hij zich tot het in stukken houwen van den armen Zwitser bediend had. Hij plagt iederen avond onder zijn mantel een brok van het lijk uit het huis te brengen en in het water te werpen; van het hoofd, een arm en een been had hij zich reeds op die wijze ontdaan, ja binnen kort had hij ook het overige kunnen wegbrengen en ongestraft ontvlugten, indien de werkende Voorzienigheid hem niet zoo spoedig achterhaald had. Het saamgestolde bloed, dat bij het geval was, dat men van het geld als vermoorden, geen spoor meer vond. Twee geneesheeren, die het nog overige gedeelte van het ligchaam schouwden, willen bevonden hebben, dat de dood des Zwitsers door een slag met de gevonden sabel veroorzaakt en dat de doode tijdens zijne vermoording beschonken geweest moest zijn.

ADVERTENTIEN.

§ § § De ONTVANGER der Directe Belastingen te Vlissingen, verwittigd bij dezen de Ingezetenen, dat hij van af Maandag den 18. tot en met Dingsdag den 26. dezer ingesloten, dagelijks van des voormiddags 10 tot des namiddags 2 uren, ten zijnen Kantore, Wijk L. N°. 4 zal vaerren tot het overnemen der Inschrijvingen in de geldleening en Vrijwillige Bijdragen, volgens de wet van den 6. Maart 1844, (Staatsblad N°. 14.)

Gedaan te Vlissingen, den 14. Maart 1844.

De Ontvanger voornoemd,

P. A. BOUVIN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Maart. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd: De Vrouw Johanna, P. Admiraal, Marseille, stukgoed; Eduard, C. Smidt, Buenos-Ayres, hout. Voor Oostende bestemd: Eclips, M. van de Kerkhoven, Londen, stukgoed. Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild: Princess Victoria, T. Jackson, stukgoed en passagiers. — Op den 11. Maart, des namiddags ten 2 uren, is op de hoogte van Oostende in goeden staat zeilend gepraaid, het schip Javas Welvaren, bestemd naar Batavia.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

14. Maart 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.35	Winter garst	f	4.20
N. dito dito	«	7.80	Zomergarst	«	4.20
J. Walch. dito	«	9.00	J. Paardenboonen	«	
Nieuwe dito	«	7.90	W. Witte Boonen	«	
N. Rogge	«	5.35	W. Bruine dito	«	
W. Groene Erwten	«		N. W. Paardenboonen	«	5.70
Z. dito	«		N. Z. dito	«	
Koolzaad	«		Raapolie	f 39.00 p. v.	
W. dito	«		Patentolie	« 41.50	«
St. Joosland dito	«		Lijnolie	« 36.50	«
Haver	«		Raapkoeken	f 55.00 de 1040 st.	
Boekweit	«		Lijnkoeken	« 8.60	« 100 «

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.